



ב"ה

חודש אלול

שופר מלשון שופרא – תענוג

איתא בטור¹¹: "תניא בפרקי דרבי אלעזר, בראש חודש אלול אמר הקב"ה למשה עלה אלי ההרה, שאז עלה לקבל לוחות אחרונות כו", ומאחר ש"הימים האלה נזכרים ונעשים", מובן, שבראש חודש אלול מידי שנה בשנה נפעל (מעין) הענין דעליית משה להר אצל כל אחד ואחד מישראל.

והנה, עליית משה להר קשורה עם כללות הענין דמתן תורה - שאז היה ביטול הגזירה דעליונים לא ירדו למטה ותחתונים לא יעלו למעלה, כמו שכתוב "וירד ה' על הר סיני", "ואל משה אמר עלה אל ה'", ועל דרך זה מובן בנוגע לעליית משה להר (בראש חודש אלול) לקבל לוחות אחרונות.

ומובן גודל העילוי דעליית משה להר לקבל לוחות אחרונות – על פי המבואר במדרשי רבותינו ז"ל על הפסוק "ואנכי עמדתי בהר כימים הראשונים", "מה הראשונים ברצון אף אחרונים ברצון", דקאי על ארבעים יום שהיה משה בהר לקבל לוחות אחרונות, מראש חודש אלול עד יום הכיפורים.

ואדרבה: ישנו עילוי ב"רצון" דארבעים יום האחרונים (דלוחות אחרונות) לגבי ה"רצון" דארבעים יום הראשונים (דלוחות ראשונות) - כפי שהדבר מתבטא בזה שה"רצון" דארבעים יום האחרונים נלמד בתורה שבעל פה דוקא (דלא כה"רצון" דארבעים יום הראשונים המובן מפשטות הכתובים בתורה שבכתב), שיש בה עילוי לגבי תורה שבכתב, כמאמר רבותינו ז"ל עֲרָבִים (או תְּמוּרִים) עלי דברי סופרים יותר מדברי תורה. וטעם הדבר - לפי שה"רצון" דארבעים יום אחרונים (לוחות אחרונות) נפעל על ידי עבודת התשובה, שזוהי

עבודה נעלית יותר מאשר עבודת הצדיקים (ארבעים יום ראשונים דלוחות ראשונות), כמאמר רבותינו ז"ל במקום שבעלי תשובה עומדים אפילו צדיקים גמורים אין יכולים לעמוד שם.

בהמשך דברי הטור שם איתא שכאשר משה עלה להר לקבל לוחות אחרונות (בראש חודש אלול) "העבירו שופר במחנה . . . לכן התקינו חכמינו ז"ל שיהיו תוקעין בראש חודש אלול בכל שנה ושנה וכל החודש, כדי להזהיר ישראל שיעשו תשובה, שנאמר אם יתקע שופר בעיר וגו'".

והנה, מבואר בחסידות שעל ידי תקיעת שופר נפעל המשכת התענוג, וזהו גם מה ש"שופר" הוא מלשון "שפרו מעשיכם" (כפי שאומרים בנוסח התפלה דימים נוראים), שזהו ענין של תענוג ("שופרא"). ומה שהשופר מביא לידי חרדה, כמו שכתוב "אם יתקע שופר בעיר ועם לא יחרדו" - הרי חרדה זו גופא קשורה עם ענין התענוג, ועל דרך הענין דיראה עילאה.

ולכן, לעתיד לבוא, שאז יהיה תכלית השלימות דתקיעת שופר - "שופר גדול", "לא יהיה באופן שהוא עתה שתוקעים מלכיות וזכרונות ואחר כך שופרות", כי אם "שופרות בלבד, ונקרא גם לכך שופר גדול"^[2], כמבואר בכתבי האריז"ל (והוזכר גם לעיל^[3]), לפי שעיקר הענין דתקיעת שופר הוא המשכת התענוג - "שופרות" (ולא מלכיות וזכרונות).

וענינו בעבודת האדם - עבודה באופן של תענוג, "שָׁפְרוּ מעשיכם", היינו, נוסף על הענין ד"מעשים טובים ומאירים"^[4], נעשית כללות העבודה באופן ד"שָׁפְרוּ מעשיכם", באופן של תענוג, שזהו ענין נעלה יותר מכללות ענין האור ("מעשים טובים ומאירים"), ועד לתכלית השלימות שבענין התענוג - לא רק חיצוניות התענוג אלא גם פנימיות התענוג - פנימיות עתיק.

ועוד ענין בזה: הלשון "שָׁפְרוּ מעשיכם" מורה שזהו ענין הנעשה על ידי עבודת האדם (ולא ענין שנמשך מלמעלה). ואם כן, יש בזה גם העילוי ד"קב שלו" - עבודתו ופעולתו דוקא, ועל ידי זה הרי הוא מקבל גם את ה"תשעה קבין של חבירו", היינו, שהוא זוכה לתכלית השלימות דכל העשר קבין, על דרך הענין דעשר שירות דלעתיד לבוא, וכיוצא בזה, כידוע שמספר עשר מורה על תכלית השלימות.

וזזה הענין המיוחד שבראש חודש אלול - עליית משה להר לקבל לוחות אחרונות, שבהם ישנו העילוי דעבודת
התשובה, וכן הענין דתקיעת שופר - עבודת התשובה מתוך תענוג, תכלית השלימות.

קטע משיחת א' דר"ח אלול, רשימת השומעים בלתי מוגה.
תו"מ ה'תשמ"ב ח"ד ע' 2103

-
- [1] ריש הלי ר"ה.
 - [2] לקו"ת ר"ה נט.
 - [3] שיחת ש"פ ראה סמ"ז
 - [4] ראה לקו"ת שמע"צ פה, א.

פרויקט זו נוסד בימי השבעה לזכרון ולע"נ הרב גבריאל נח זוגתו רבקה הי"ד
- שלוחי כ"ק אדמו"ר במומבאי, אינדיא

נדפס ומופץ ע"י הרה"ת ר' שלמה לרר ומשפחתו שיחיו
שלמה נחמ"ה, צביה זלאטע רייזל, שמואל, מנחם מענדל, ישראל אריה לייב, יוסף יצחק,
שניאור זלמן, חיה מושקא, אברהם דוד, אהרן, חנה